

дата на училището и гледалъ играта на немирнитѣ деца. Той самъ желаелъ да вземе участие въ тѣхнитѣ игри, но страхъ го било, че като новъ, ще го закачатъ. Но макаръ да гледалъ отдалечъ, не можалъ да се опази отъ детскитѣ задявки. Единъ ученикъ, на име Бобъ, слабо и високо момче, се хвърлилъ върху Нютона съ главата напредъ и го ударилъ въ корема. Отъ този ударъ Нютонъ изохкалъ и падналъ на гърба си. Веднага другитѣ момчета го обкръжили и го питали какво му е станало. Дошълъ и надзирателтъ на игритѣ и попиталъ Нютона, какво се е случило и кой го е ударилъ. Нютонъ съ мъжа се повдигналъ и, държайки се съ ръце за корема, съ слабъ гласъ казалъ:

— Нищо! Безъ да искамъ паднахъ.

Така Нютонъ не издалъ оногова, който го ударилъ и съборилъ, но съ това спечелилъ общото уважение на другаритѣ си. Въ себе си обаче той решилъ да отмъсти. Тѣй като Бобъ билъ единъ отъ първитѣ по успѣхъ въ училището, Нютонъ решилъ да го надмине. И наистина, много скоро той надминалъ Бобъ и станалъ пръвъ ученикъ въ класа, което първенство запазилъ докато билъ ученикъ.

Малкиятъ изобретателъ. Богатитѣ дарби на Нютона се развили отъ рана възраст. Деца и възрастни почнали да приказватъ за него съ очудване и възторгъ.

Презъ зимата отивали на училище още въ тъмно. Веднажъ ученицитѣ, сбирайки се предъ училищната врата, забелязали нѣкаква свѣтяща точка, която, клатейки се, плувала въ мрака и се приближавала къмъ тѣхъ. Оказало се, че това е Нютонъ, който идвалъ на училище, и за да си освѣтлява пътя, самъ си изнамѣрилъ и направилъ книжно фенерче.